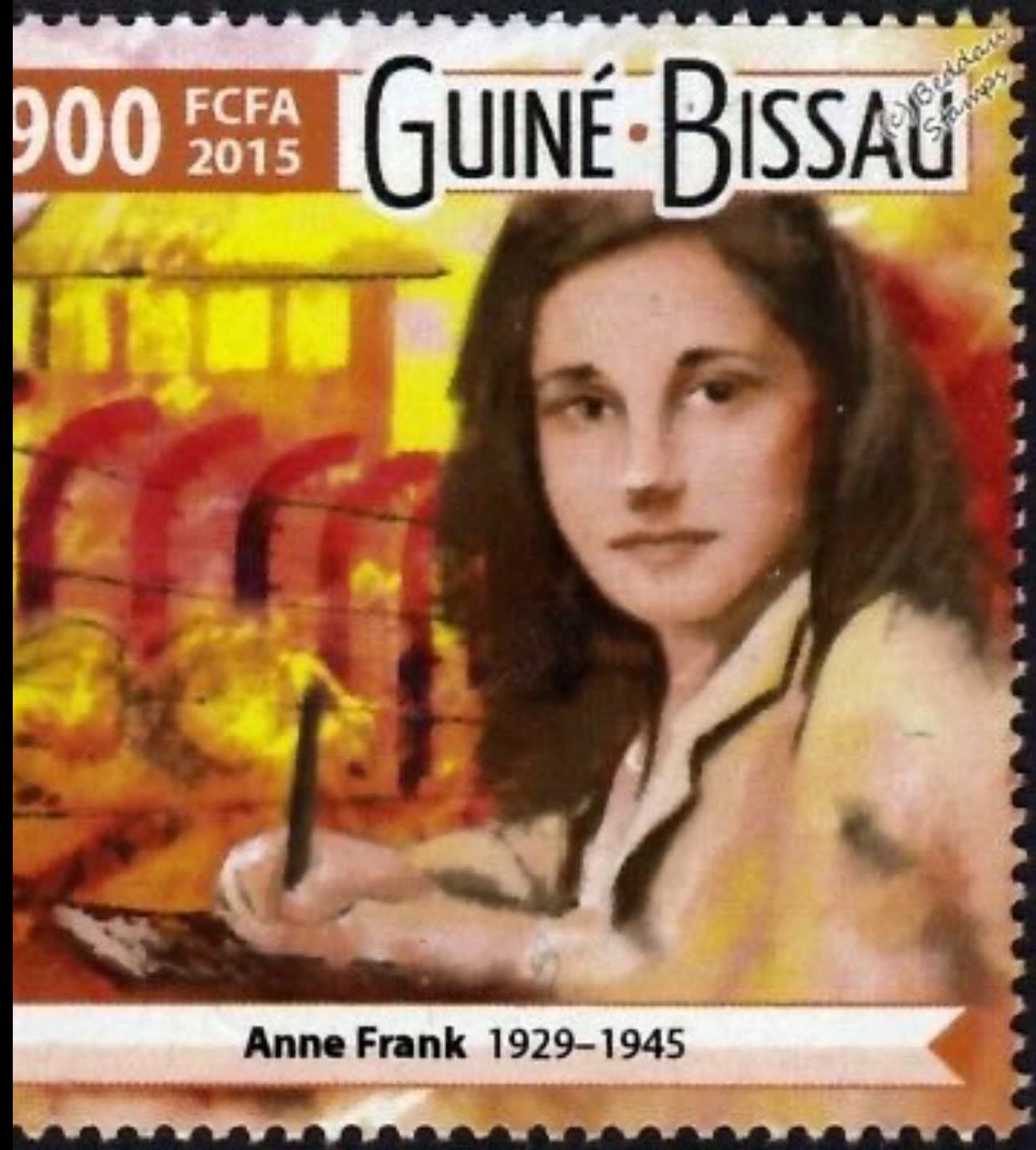

Holocaustul prin ochii unui copil

Prof. Doru-Nicolae Grădinaru

Colegiul Național „Grigore Moisil”, București

Jurnalul, cadoul ultimei zile de naștere sărbătorită acasă

„Puțin după șapte, m-am dus la tata și la mama și apoi în salon, ca să-mi despachetez cadourile. Pe *tine* mi-au căzut ochii mai întâi, tu fiind poate unul dintre cadourile mele cele mai frumoase.”

12 IUNIE 1942

„Sper că-ți voi putea împărtăși totul, așa cum n- am reușit cu nimeni altcineva până acum, și sper că-mi vei fi de mare ajutor.”

Pentru cine scriu jurnalul? Pentru mine...

SÂMBĂȚĂ, 20 IUNIE 1942

„Pentru cineva ca mine, a ține un jurnal e o senzație foarte stranie. Nu numai că n-am mai scris niciodată, dar cred că mai târziu nici eu, nici altcineva nu va fi interesat de efuziunile unei școlărițe de treisprezece ani. Dar de fapt nu asta contează, am chef să scriu și, mai mult decât atât, să mă destăinui odată ca lumea și pe de-a-ntregul în privința a tot felul de lucruri.”

...o clătorie nu poate fi începută singură, am un jurnal...

„Da, într-adevăr, hârtia este răbdătoare și, cum n-am intenția să dau vreodată cuiva să citească acest caiet cartonat care poartă numele pompos de *jurnal*, afară de cazul că o să-mi fac cândva în viață un prieten sau o prietenă care să devină Prietenul sau Prietena mea, probabil că n-o să-i pese nimănui de el.

Am ajuns acum în punctul de unde a pornit toată ideea asta cu jurnalul: n-am nici o prietenă.”

Să ascund jurnalul...sau pe noi...

„Să ne ascundem?
Unde să ne
ascundem? În oraș,
la țară, într-o casă,
într-o cabană?
Când? Cum? Unde?
Erau întrebări pe
care nu le puteam
pune, dar care nu-
mi dădeau pace.”

Și m-am mutat...

„Și-am mers așa, prin ploaia torențială tata, mama și cu mine, fiecare cu câte un ghiozdan și o sacosă de piață pline ochi cu cele mai diverse lucruri. Muncitorii care mergeau dimineata devreme la muncă se uitau după noi cu milă; pe fețele lor se putea citi limpede regretul că nu ne puteau oferi nici un mijloc de transport; steaua galbenă, în stridența ei, vorbea de la sine.

Abia când am ajuns în stradă, tata și mama mi-au explicat bucățică cu bucățică întregul plan întocmit de ei ca să ne ascundem. De luni de zile căraserăm din casă mobilier și haine cât se putuse, urmând să ne ascundem pe 16 iulie. Citația ne grăbise plecarea cu zece zile, astfel încât trebuia să ne mulțumim cu niște încăperi insuficient amenajate.”

Ascunzătoarea

„Ascunzătoarea noastră a devenit abia acum o ascunzătoare în adevăratul sens al cuvântului. Domnul Kugler a considerat că-i mai bine să punem în fața ușii de la intrare o bibliotecă (fiindcă se fac multe percheziții pentru descoperirea bicicletelor ascunse), bineînțeles o bibliotecă turnantă, care se deschide ca o ușă. Domnul Voskuijl a meșterit obiectul. (Domnul Voskuijl a fost pus la curent că aici se ascund șapte persoane, iar el este serviabilitatea în persoană).”

Dar nu chiar *acasă*

„Ei bine, nu pot să-ți spun decât că încă nu știu nici eu prea bine. Cred că nu mă voi simți niciodată acasă în această casă, dar cu asta în nici un caz nu vreau să spun că-mi displace aici. Mă simt mai degrabă ca într-o pensiune foarte ciudată, în care îmi petrec vacanța. O concepție destul de bizară despre clandestinitate, dar așa stau lucrurile.”

O lampă....

„Astăzi îți voi povesti pe scurt ultimele noutăți cu caracter general din Anexă. Deasupra divanului meu a fost instalată o lampă, astfel încât, atunci când se aud împușcături, să nu fie nevoie decât să trag de un șnur. Momentan, nu pot să fac asta, fiindcă fereastra noastră stă întredeschisă zi și noapte.”

O completare din 1942...

„Tati este mereu așa de drăguț. Mă înțelege pe deplin și aș vrea să stau odată de vorbă cu el între patru ochi fără să izbucnesc numaidecât în plâns. Dar se pare că asta ține de vârsta mea. N-aș vrea să mă mai opresc din scris, dar ar deveni prea plicticos.

Aproape fără excepție, n-am notat până acum în jurnalul meu decât gânduri; de povești drăguțe, pe care să le pot citi cândva și altora, încă n-am avut timp. Dar voi încerca în viitor să nu mai fiu sentimentală, sau să fiu mai puțin, și să fiu mai fidelă realității.”

Se întâmplă lucruri...

„Ieri m-am speriat îngrozitor. La ora opt, s-a auzit deodată țârâitul strident al soneriei. M-am gândit numaidecât că venise cineva... Cine, cred că ghicești. Doar după ce toți m-au asigurat că nu fuseseră decât niște puști ștrengari ori poștașul m-am mai liniștit.”

„Ai zice că suntem niște șoricea, așa de puțin zgomot facem. Cine-ar fi bănuț acum trei luni că Anne cea asemenea argintului viu trebuie și poate să stea liniștită ore în șir?”

Cum aş fi fost dacă ar fi fost doar gândurile mele...

„Nu pot să sufăr când sunt supravegheată așa, atunci devin mai întâi arțăgoasă, apoi tristă și în cele din urmă îmi răsucesc iarăși inima, întorc ce-i rău spre afară, ce-i bun spre înăuntru, neîncetând să caut o metodă pentru a deveni așa cum mi-aș dori tare mult să fiu și cum aş putea să fiu dacă...n-ar trăi alți oameni pe lume.”

A ta, Anne M. Frank

AICI SE SFÂRȘEȘTE
JURNALUL ANNEI FRANK.

O casă în care să scrii...

„Dacă nu scrii tu însuși, n-ai cum să știi ce minunat e să scrii; mai demult am regretat întotdeauna că nu știu deloc să desenez, dar acum sunt extrem de fericită că măcar știu să scriu.”

Viața și copilăria Anei Frank

- Ana Frank s-a născut la 12 iunie 1929, în Frankfurt, Germania, într-o familie evreiască. Din cauza regimului nazist condus de Adolf Hitler, familia Frank a fost nevoită să părăsească Germania și s-a mutat în Olanda, la Amsterdam, în anul 1934. Ana era o fată inteligentă și plină de viață, pasionată de scris și visând să devină scriitoare sau jurnalistă.
- În 1942, după ce sora ei Margot a primit o citație pentru a fi deportată într-un „lagăr de muncă”, familia Frank a decis să se ascundă. Locul ales era un spațiu secret aflat în spatele clădirii unde lucra Otto Frank, un apartament ascuns, protejat de o bibliotecă rotativă. Acest loc este cunoscut astăzi sub numele de „Anexa secretă”.
- Timp de mai bine de doi ani, Ana, familia sa și alte patru persoane au trăit acolo în tăcere, izolate complet de lume, mereu cu teama de a fi descoperiți. În acea perioadă, Ana și-a găsit refugiul în scris. În jurnalul pe care îl primise cadou de ziua ei de 13 ani, ea a notat cu sinceritate gândurile, temerile și speranțele ei. Jurnalul a devenit prietenul ei cel mai apropiat, căruia îi povestea tot ce simțea.

Povestea care a rămas în urmă

- În august 1944, după mai bine de doi ani petrecuți în ascunzătoare, familia Frank a fost descoperită și arestată de către naziști, în urma unui denunț anonim. Membrii familiei au fost mai întâi duși la închisoarea din Amsterdam, apoi deportați în lagărul de tranzit Westerbork, iar ulterior trimiși în lagărul de concentrare Auschwitz, din Polonia ocupată. După câteva luni, Ana și sora ei, Margot, au fost transferate în lagărul Bergen-Belsen, din Germania. Condițiile de acolo erau îngrozitoare: foame, frig, lipsă de igienă și boli care se răspândeau rapid. În aceste condiții, ambele fete s-au îmbolnăvit de tifos și au murit la începutul anului 1945, la doar câteva săptămâni distanță una de cealaltă, cu puțin timp înainte de eliberarea lagărului.
- Singurul membru al familiei care a supraviețuit războiului a fost Otto Frank, tatăl Anei. După întoarcerea sa la Amsterdam, el a descoperit jurnalul fiicei sale, păstrat de Miep Gies, una dintre persoanele care îi ajutaseră să se ascundă. Impresionat de maturitatea și sensibilitatea Anei, Otto a decis să publice scrierile ei în anul 1947, sub titlul „Jurnalul Anei Frank”. Astăzi, Ana Frank este considerată un simbol universal al speranței, curajului și al luptei pentru libertate.